Τὸ φύλλον Δραχμὲς 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 75. Ἑξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου χρύσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος — *Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰουλίου 1926* — *Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 32*

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ὑπὸ τὸ προηγούμενο —

Παρευθὺς οἱ στρατιῶτες τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ συνέλαβαν τὸν κ. Καρινύ, τὰ παιδιὰ καὶ τὸν κ. Σαβουρώ.

— Διαμαρτύρομαι! φώναζε ὀργισμένος ὁ διοικητής, καὶ σᾶς καθιστῶ ὑπεύθυνο γιὰ τὴν προσβολὴ αὐτή, ποὺ γίνεται ἐναντίον ἑνὸς Γάλλου ὑπαλλήλου, πάνω στὴν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων του!

Μὰ οἱ διαμαρτυρίες αὐτὲς δὲν ἔκαναν καμμιὰν ἐντύπωση στὸν ἀρχηγό. Σὲ λίγα λεπτά, ὅλοι οἱ Γάλλοι ἦταν δεμένοι κι' ἀνίκανοι ν' ἀντισταθοῦν. Οἱ ἰθαγενεῖς ὑπηρέτες τους τὄχαν βάλει στὰ πόδια. Οἱ λευκοφορεμένοι στρατιῶτες φορτώθηκαν τὶς κούνιες καὶ ἔτσι οἱ φίλοι μας ἔκαναν ἀνάποδα τὸ δρόμο ποὺ εἶχαν κάμει μὲ τόσο κέφι, λίγες ὧρες νωρίτερα.

Εὐθὺς μόλις ἔφτασαν στὸ Διοικητήριο, οἱ συμμορίτες ἔλυσαν τὸν κ. Καρινὸ κι' ὁ ἀρχηγὸς τὸν πρόσταξε νὰ πάει νὰ φέρει τὸ μηχάνημα. Ἐπειδὴ ὁ μηχανικὸς φάνηκε διστακτικός, ἡ μὶς Μαργκαρὲτ στήριξε τὴν κάννη τοῦ ρεβόλβερ της στὸν κρόταφο τοῦ Φραγκίσκου κι' εἶπε:

— Ἂν σὲ πέντε λεπτὰ δὲ μοῦ παραδοθεῖ τὸ μηχάνημα, τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲ θὰ ζεῖ πιά!

Ὁ κ. Καρινὸ ἤξερε πολὺ καλὰ μὲ τί ἄνθρωπο εἶχε νὰ κάμει: ἀποφάσισε νὰ ὑπακούσει. Πῆγε στὸ δωμάτιό του, ἀκολουθούμενος πάντα ἀπὸ δυὸ συμμορίτες, ἔφερε τὸ μηχάνημα τοῦ Ταρδὶφ καὶ τὸ ἀπόθεσε μπροστὰ στὴ μὶς Μαργκαρὲτ. Ἐκείνη ξανάβαλε μ' εὐχαρίστηση τὸ πιστόλι στὴ ζώνη της κι' εἶπε:

— Τώρα, κύριε, εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, μαζὶ μὲ τὰ παιδιά. Δὲ θὰ σᾶς ὁδηγήσω πιὰ στὴν κατοικία σας στὸ παλάτι τῶν Ἐρειπίων. Σᾶς περιμένει ἄλλη φυλακή, ἀπ' ὅπου δὲ

«Ἡ μὶς Μαργκαρὲτ στήριξε τὴν κάννη...» (Σελ. 253, στ. α'.)

θὰ τὸ σκάσετε αὐτὴ τὴ φορά, ὦ, ἔχω πεποίθηση!

Ὕστερα γύρισε εἰρωνικὰ στὸ διοικητὴ καὶ πρόσθεσε:

— Ὅσο γιὰ σᾶς, κύριε Σαβουρώ, σταυχηματίζω ὅτι εἶστε ὅλος ἀγωνία νὰ πᾶτε νὰ τηλεγραφήσετε τὸ γεγονὸς σταὺς προϊσταμένους σας... Ἐγὼ δὲ σᾶς χαλῶ τὴν καρδιά! Σᾶς ἀφίνω ἐλεύθερο νὰ τηλεγραφήσετε. Τὰ στρατεύματα ποὺ θὰ σᾶς στείλουν, δὲ θὰ σᾶς χρησιμεύσουν σὲ τίποτα!

Σὲ λίγα λεπτά, ὁ κ. Καρινύ, ὁ Φραγκίσκος κι' ἡ Λούση μπῆκαν στ' αὐτοκίνητα, ποὺ οἱ συμμορίτες τὰ εἶχαν φέρει λίγα μέτρα πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ Διοικητήριο, κι' ὁ καϊμένος ὁ κ. Σαβουρὼ τηλεγραφοῦσε ὁλόκληρα κατεβατά, ζητώντας τὴν τιμωρία τῆς προσβολῆς, ποὺ εἶχε γίνει στὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Τὰ δίχτυα τῆς μὶς Μαργκαρὲτ

Τὸ Νχὰ-Τρὰν εἶν' ἕνα μικρὸ λιμάνι στὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ Σὸν-Καί, ὅπου πιάνουν μόνο ψαροκάϊκα καὶ, ἀριὰ καὶ ποῦ, κανένα ἀριστοκρατικὸ κι' ὄμορφο γιώτ. Στὸ λιμανάκι αὐτὸ εἶχαν φέρει τ' αὐτοκίνητα τῆ μὶς Μαργκαρὲτ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους της ἀπὸ τὸ Νταλὰ καὶ τοὺς εἶχαν μπαρκάρει στὸ γνωστό μας γιὼτ «Μαργκαρέτ». Ἡ νέα ἔμενε πάλι στὰ πολυτελέστατα διαμερίσματά της, ὅπου φρουροῦσε ἄγρυπνος πάντα ὁ Ντούγκλας καὶ δυὸ λευκοφορεμένοι στρατιῶτες.

Ὁ κ. Καρινὸ εἶχε περιορισθεῖ σὲ μιὰ καμπίνα-φυλακή, γιατὶ στὸ γιὼτ αὐτὸ ὑπῆρχαν καὶ καμπίνες καμωμένες ἐπίτηδες σὰν κελλιὰ φυλακῶν βαθιὰ μέσα στὸ ἀμπάρι. Ὁ μηχανικὸς διαμαρτυρήθηκε γιατὶ τὸν χώριζαν ἀπὸ τὰ παιδιά, μὰ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆτε γιὰ τὰ παιδιά. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ἐγὼ τὰ παίρνω ἀπάνω μου, θὰ μέ-

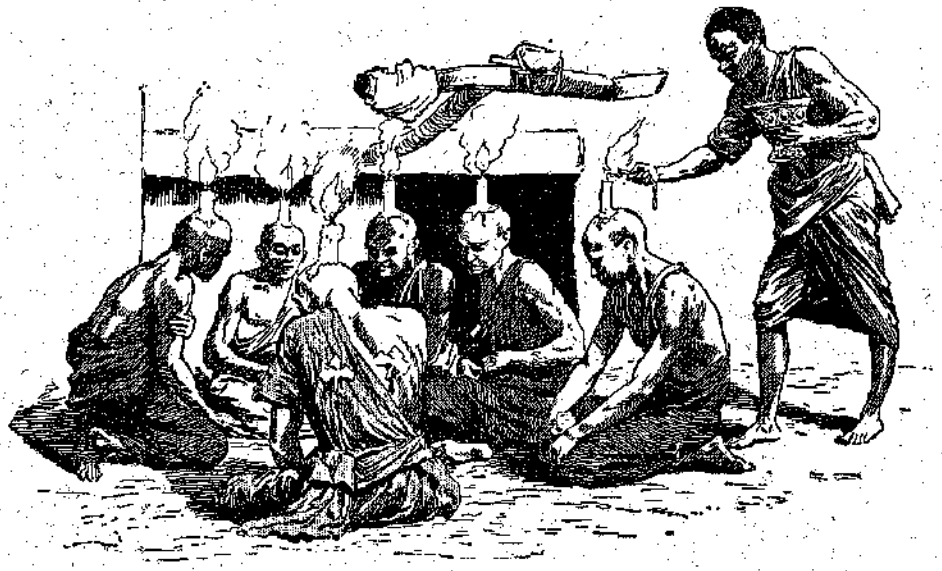

«Ἐξακολουθοῦσαν τοὺς ψαλμοὺς των...» (Σελ. 254, στ. γ'.)

νουν στὶς διπλανές μου καμπίνες καὶ θὰ τὰ περιποιηθοῦν ὅσο γίνεται. Ἀλλωστε, πρόσθεσε μὲ μιὰ πολὺ βαθειὰ εἰρωνία, ξέρετε ὁ ἴδιος πῶς μεταχειρίζομαι τοὺς αἰχμαλώτους μου, ὅταν δὲ μὲ ἀναγκάζουν νὰ τοὺς θεωρῶ ἐχθρούς. Ἂν δὲν ἐφεύγατε μὲ τὸν τρόπο ποὺ φύγατε, καὶ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μὲ προδώσετε, θὰ ἐμέναμε καλοὶ φίλοι καὶ συνέταιροι. Ἡ κόρη σας φυσικὰ δὲν ἔχει νὰ πάθει τίποτα. Ὅσο γιὰ τὸ Φραγκίσκο, ἔχω γι' αὐτὸν σκοπούς, ποὺ κρίνω περιττὸ νὰ σᾶς τοὺς ἀνακοινώσω. Πηγαίνετε, κύριε, καὶ σκεφθῆτε καλὰ τὴν τρέλλα ποὺ ἐκάματε νὰ τὰ βάλετε μὲ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ!

Ὁ μηχανικὸς ἄκουγε, πνιγμένος ἀπὸ θυμό, τὰ σκληρὰ αὐτὰ λόγια καὶ περιορίστηκε ν' ἀποκριθῇ:

— Προτιμῶ, κυρία, τὶς τιμωρίες σας ἀπὸ τὶς καλοσύνες σας. Ποτὲ δὲ θὰ συγκατατεθῶ νὰ γίνω, ὄχι ὁ συνέταιρος, καθὼς λέτε, ἀλλὰ ὁ συνένοχος τοῦ ἀρχηγοῦ μιᾶς διεθνοῦς συμμορίας ἀπὸ λῃστὲς καὶ λωποδύτες... Ἔχετε τὴ δύναμη μαζί σας, κάμετέ με ὅ,τι θέλετε. Δὲ θὰ μοῦ ἀλλάξετε τὴ γνώμη μου!

Φίλησε τὴν κόρη του, ἔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ Φραγκίσκου κι' ἀκολούθησε τοὺς δεσμοφύλακές του. Ἡ μὶς Μαργκαρὲτ θέλησε νὰ παρηγορήσει τὴ Λούση ποὺ ἔκλαιγε, μὰ ἡ μικρὴ τινάχτηκε καθὼς τὴν ἄγγιξε.

—Ἀφῆστε με! Σᾶς σιχαίνομαι!..

Ὁ Φραγκίσκος στεκόταν ἀμίλητος, σὰν νὰ μὴν ἔνοιωθε τί γινόταν τριγύρω του. Ἡ μὶς Μαργκαρὲτ σήκωσε τοὺς ὤμους μ' ἀδιαφορία. Φώναξε μιὰ γυναίκα καὶ τῆς ἐμπιστεύθηκε τὴ μικρή. Τὸ Φραγκίσκο τὸν ὁδήγησαν σὲ μιὰ καμπίνα πάνω στὸ κατάστρωμα καὶ τοῦ ἄφισαν ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα, δείχνοντάς του ἔτσι πῶς ἦταν ἐλεύθερος.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες, τὸ γιὼτ σήκωσε τὴν ἄγκυρα καὶ ξεκινοῦσε, μὲ διεύθυνση πρὸς τὸ βοριά. Ποῦ πήγαιναν ἄραγε; Ὁ Φραγκίσκος σταμάτησε τὸ Ντούγκλας στὸ κατάστρωμα καὶ τὸν ρώτησε:

— Πηγαίνουμε, ἀποκρίθηκε πολὺ πρόθυμα ἐκεῖνος, στὸν κόλπο τοῦ Ἀλόν, ὅπου εἶναι τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Βοθμαγκό.

Βοθμαγκό! Τὸ παιδὶ εἶχε ἀκούσει κάμποσες φορὲς νὰ προφέρουν αὐτὴ τὴ λέξη σὰν ἀπειλὴ ποὺ σκόρπιζε τὸν τρόμο σ' ἐκείνους ποὺ τὴν ἄκουγαν. Μὰ δὲν τόλμησε νὰ ζητήσῃ λεπτομέρειες ἀπὸ τὸ γραμματέα. Ἀκούμπησε στὰ κάγκελα τοῦ καταστρώματος καὶ κοίταζε τὴν ἀκτὴ ποὺ περνοῦσε μπρός του σὰν ταινία κινηματογράφου. Ὁ γραμματέας, περιποιητικὸς πάντα, τοῦδειξε τὸ δρόμο ποὺ ἑνώνει τὴ Κοχιγκίνα μὲ τὸ Ἀννάμ.

— Ὁ δρόμος αὐτός, τοῦ εἶπε, εἶναι ἀληθινὸ θαῦμα. Τελείωσε στὰ 1918 καὶ πάνω σ' αὐτὸν ταῦτοκίνητα περνοῦν σὰν ἀστραπή. Καὶ ἡ γύρω θέα εἶναι ὑπέροχη!

Ἡ μέρα πέρασε μελαγχολικὴ καὶ τὸ βράδυ ἔστρωσαν τραπέζι μὲ τρία σερβίτσια σὲ μιὰ μικρὴ τραπεζαρία, πλάϊ στὴν καμπίνα τῆς Λούσης. Στὸ τραπέζι κάθησε κι' ἡ κοῦβερνάντα τῆς Λούσης κι' αὐτὸ ἐμπόδισε τὰ παιδιὰ ν' ἀνταλλάξουν ἐλεύθερα τὶς ἐντυπώσεις τους.

Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ κουβερνάντα πῆγε κι' ἔφερε διάφορα παιγνίδια: σκάκι, ντάμα, φωνογράφο κλπ. Μέσα στὸ πλοῖο ὑπῆρχε κάθετι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μαγέψει τὰ παιδιά, ἂν δὲν ἦταν ὁ νοῦς τους ὁλοένα στὸν καϊμένο τὸν πατέρα τους, ποὺ βρισκόταν φυλακισμένος στὸ σκοτεινὸ κελλί του, ἐνῶ αὐτὰ περνοῦσαν τόσο ἄνετα.

Σαρανταοχτὼ ὧρες ἀργότερα, ἡ «Μαργκαρὲτ» ἔπιασε στὸ Τουράν, γιὰ νὰ πάρῃ κάρβουνο. Ὁ Ντούγκλας εἰδοποίησε τὰ παιδιὰ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοὺς ἔδινε τὴν ἄδεια νὰ βγοῦν νὰ ἰδοῦν τὴν πόλη. Μάλιστα ἡ μὶς Μαργκαρὲτ σκέφθηκε νὰ διοργανώσῃ ἐκδρομὴ ἕως τὴν παγόδα τῶν ἰθαγενῶν, ὅπου τὰ παιδιὰ θὰ δοκίμαζαν εὐχάριστες ἐκπλήξεις.

Ἡ Λούση θέλησε ν' ἀρνηθῇ, μὰ ὁ Φραγκίσκος πρόλαβε καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν πρέπει νὰ δείχνεσαι ἀπότομη στὸν ἀρχηγό.

— Γιατί;

— Θὰ στὸ πῶ ἀργότερα.

Κι' ἡ μικρή, ποὺ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν κρίση καὶ στὴν ἐξυπνάδα τοῦ φίλου της, δέχτηκε νὰ βγῇ στὴν στεριὰ μαζί του.

Μόλις πάτησαν τὸ πόδι τους στὴν προκυμαία, ὁ Φραγκίσκος εἶπε στὴ Λούση:

— Βλέπεις αὐτοὺς τοὺς δύο λευκούς; Μᾶς παρακολουθοῦν. Ἡ κυρία, φαίνεται, δὲν ἔχει ἀκόμη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Ἀλλ' ἂς κάνουμε καλύτερα πῶς δὲν τοὺς εἴδαμε.

Τὸ Τουρὰν εἶναι μιὰ πόλη πολὺ κοινή. Δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, μὲ τοὺς καινούργιους δρόμους της καὶ τὸ ἄδειανὸ λιμάνι της, ποὺ φαίνεται ὁλοένα σὰ νὰ προσμένει καράβια ποὺ δὲν ἔρχονται. Εὐτυχῶς ἡ ἐκδρομὴ στὸ Φιὸκ-Λὰμ ἔδωξε τὴν πρώτη αὐτὴ κακὴ ἐντύπωση.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν ἱερὴ παγόδα, στὴν ἐκκλησία νὰ ποῦμε τῶν ἰθαγενῶν, οἱ ἱερωμένοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς εἶχαν μαζευτεῖ ἐκεῖ κι' ἔκαναν σκληρὰ κι' ἀλλόκοτα ἀσκητικὰ βασανιστήρια. Ἄλλοι περνοῦσαν ἀπὸ τὰ μπράτσα τους ἢ ἀπὸ τὶς γάμπες τους λεπτὰ ἀκονισμένα λεπίδια, ἄλλοι ἔτριβαν γιαλιὰ μέσα στὰ δόντια τους καὶ τὸ αἷμα ἔσταζε ἀπὸ τὰ καταπληγωμένα χείλια τους. Μὰ τὸ περιεργότερο ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ ἀκόλουθο: Πέντ' ἕξη ἀσκητὲς ἄρχισαν νὰ ψέλνουν καθισμένοι χάμω, ἐνῶ ἄλλοι κολλοῦσαν πάνω στὰ ξυρισμένα κεφάλια τους ἀναμμένες λαμπάδες. Ὅταν ἔλυωσαν οἱ λαμπάδες, ἡ φλόγα ἔφτασε ὡς τὸ πετσί τους, κι' ὅμως αὐτοὶ διατήρησαν ὅλη τὴν ἀπάθειά τους, παρ' ὅλο τὸν τρομερὸ πόνο ποὺ βέβαια θὰ αἰσθάνονταν. Ἐξακολουθοῦσαν τοὺς ψαλμούς των, δίχως ν' ἀλλάξουν οὔτε τόσο δὰ τὴ φωνή.

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κάνουν τρέλλες, εἶπε ὁ Φραγκίσκος στὴ Λούση, ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μαθαίνουν νὰ κρύβουν τοὺς πόνους των. Ἔτσι πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μεῖς: νὰ τὰ ὑποφέρουμε ὅλα καὶ νὰ χαμογελοῦμε.

Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή, πρόσθεσε:

— Ὡς ποὺ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐκδικηθοῦμε.

(Ἀκολουθεῖ) **ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ**

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ὁ Ἀζὸρ δὲν ἦταν κανένας σπουδαῖος σκύλος. Βέβαια ἡ μάννα του ἦταν ἀπὸ ράτσα. Τὴν εἶχαν φέρει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ εἶχε κι' ἕνα δύσκολο ἐπίθετο ποὺ ὁ Ἀζὸρ δὲν μποροῦσε ποτέ του νὰ θυμηθῇ καλά· ἀλλὰ ὁ πατέρας του ἦταν ἕνα πρόστυχο μεγάλο χασαπόσκυλο ποὺ οὔτε κἂν ὄνομα δὲν εἶχε. Γι' αὐτὸ δὲν τὸν εἶχαν καὶ σὲ μεγάλη ὑπόληψη τὸν Ἀζὸρ τὰ ἀφεντικά του.

— Γιὰ δὲς τί πόζες ποὺ παίρνει καμμιὰ φορὰ αὐτὸς ὁ σκύλος, ἔλεγε ὁ κύριός του τῆς γυναίκας του.

Ἡ μόνη λοιπὸν ποὺ τὸν ἀγαποῦσε στ' ἀλήθεια τὸν Ἀζὸρ ἦταν ἡ κυρὰ Μαργώ, ἡ μαγείρισσα· αὐτὴ τὸν χαΐδευε, αὐτὴ τὸν ἔπαιρνε μαζί της στὰ ψώνια, αὐτὴ τοῦ ἔδινε ποῦ καὶ ποῦ κανένα κομμάτι ζαχαρίτσα.

—Ἄχ ὁμορφό μου, χιονάτο μου σκυλάκι, ἔλεγε ὅποτε τὸν χαΐδευε.

Γιατὶ ὁ Ἀζὸρ ἦταν ἄσπρος, ὁλόασπρος, χωρὶς οὔτε ἕνα μαῦρο λεκέ. Κι' αὐτὸ ἦταν ποὺ τὸν ἔκανε νὰ καμαρώνῃ καὶ νὰ θέλῃ νὰ ἔχῃ σχέσεις μὲ καλὰ σκυλιά. Τὰ «καλὰ σκυλιὰ» ἦσαν ἡ Λουλοὺ τῆς κυρίας Εὐανθίας ποὺ καθόταν ἀπέναντι, καὶ ὁ Ντὶκ τοῦ κυρίου συνταγματάρχη ποὺ καθόταν στὸ ἐπάνω πάτωμα. Οὔτε ἡ Λουλοὺ ὅμως οὔτε ὁ Ντὶκ καταδεχόντουσαν τὸν Ἀζόρ, γιατὶ λέει δὲν ἦταν ἀπὸ ράτσα. Ἀπὸ ράτσα! Καὶ τί μ' αὐτό; Μήπως ἐκεῖνοι ἦταν καλύτεροί του; Δὲν σοῦ λέω, ἡ Λουλοὺ ἦταν ἄσπρη καὶ μαλλιαρὴ καὶ

φοροῦσε πάντα στὸ λαιμό μιὰ γαλάζια μεταξωτὴ κορδέλλα· ἀλλὰ κι' ὁ Ἀζὸρ ἦταν κάτασπρος καὶ γαλάζιες κορδέλλες μόνο τὰ κορίτσια φοροῦνε. Ὁ Ντὶκ ὅμως, ἕνας σταχτόμαυρος σκύλος ἐκεῖ μὲ κάτι ἀνοικονόμητα πόδια καὶ μ' ἕνα ἄσχημο μοῦτρο σὰν σκαντζόχοιρος; Ἄ ὄχι, ὁ Ἀζὸρ ἦταν χίλιες φορὲς πιὸ ὄμορφος ἀπ' αὐτόν· αὐτὸ τὸ ἤξερε, τοῦ τὸ εἶχε πῇ καὶ ἡ κυρὰ Μαργώ. Καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ κάνουν παρέα μαζί του μιὰ φορά, αὐτὸς δὲν ἤθελε δέκα. Ἐπήγαινε κι' ἔβρισκε τὸν Μπέη καὶ τὸν Ἀράπη καὶ καθόταν μαζί τους. Ἄ βέβκια, ἐκεῖνοι τὸν ἐθαύμαζαν καὶ καμάρωναν γιὰ τὴ φιλία του. Εἶναι ἀλήθεια πὼς κι' αὐτοὶ δὲν ἦταν ἀπὸ ράτσα, οὔτε ἀπὸ πατέρα οὔτε ἀπὸ μάννα κάν. Ἦταν ὅμως πολὺ εὐγενικὰ σκυλιὰ καὶ ἤξεραν πῶς ὁ Ἀζὸρ ἦταν ἀνώτερός τους. Καὶ πῶς ἄνοιγαν τὰ μάτια τους καὶ τὸ στόμα τους, ὅταν τοὺς ἔλεγε γιὰ τὴ μητέρα του πῶς εἶχε ἔρθει ἀπ' τὴν Ἀγγλία καὶ πῶς σὰν κι' αὐτὴν δὲν ὑπῆρχε ἄλλο σκυλὶ ἐδῶ πέρα. Καὶ τὸβρισκαν πολὺ φυσικὸ ὅταν δὲν ἤθελε νὰ πάνε νὰ κάτσουν ἀπέξω ἀπ' τὴ μάντρα τοῦ καρβουνιάρη. Εἶναι ἀλήθεια πὼς στὴ μάντρα αὐτὴ ἔπεφτε ὁ περισσότερος ἥλιος, ἀλλὰ ὁ Ἀζὸρ νὰ πάῃ ἐκεῖ; Ἕνας σκύλος τόσο καλομαθημένος; Καὶ νὰ λερώσῃ τὴν ὡραία ἀσπρη τρίχα του ποὺ τόσο τὴν καμάρωνε; Καὶ μόνο ὅταν τύχαινε καμμιὰ φορὰ νὰ περάσῃ ἡ Λουλοὺ μὲ τὴν κυρία της πηγαίνοντας περίπατο καὶ νὰ τὸν κοιτάζῃ μὲ περιφρόνησι, μόνο τότε ἔνοιωθε ὁ Ἀζὸρ ὅτι τὸ γόητρό του ἐκινδύνευε. Μ' ὅλα ταῦτα γύριζε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του, σηκώνοντας ψηλὰ τὴ μύτη, καὶ ὅταν ὁ Ἀράπης καὶ ὁ Μπέης τὸν ρωτοῦσαν:

— Γιατὶ δὲν τὴν χαιρετᾶς;

Ἀπαντοῦσε μὲ ἀξιοπρέπεια:

—Ἔχουμε προσωπικά.

Τὸ τελευταῖο Σάββατο τῆς Ἀποκρηᾶς, ὁ Κωστάκης, ὁ μικρὸς κύριος τοῦ Ἀζόρ, μασκαρεύτηκε κόκκινος παλιάτσος. Ὁ Ἀζὸρ τὸν κοίταζε μὲ φθόνο. Ἄχ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Ὅπως θέλουν ντύνονται. Ὄχι σὰν τὸν ἴδιο ποὺ θᾶμενε πάντα ἄσπρος καὶ τίποτε ἄλλο. Ἄχ νὰ μποροῦσε κι' αὐτὸς ν' ἀλλάξῃ. Νὰ μασκαρευτῇ. Πῶς θὰ τὸν ζήλευαν ὅλοι!

Αἴφνης ὁ Κωστάκης εἶπε:

— Τί λές, Ἀζόρ; Μασκαρεύεσαι καὶ σύ; Νὰ σὲ βάψω, νὰ σὲ κάνω πράσινον;

Ὁ Ἀζὸρ κούνησε τὴν οὐρά του. Νὰ γίνῃ πράσινος! Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε. Ὤ, μὲ τί καμάρι θὰ περνοῦσε τώρα μπροστὰ ἀπ' τὴν Λουλοὺ κι' ἀπὸ τὸν Ντὶκ! Καὶ ὁ Ἀράπης καὶ ὁ Μπέης; Ἐκεῖνοι εἶναι ποὺ θὰ τὰ ἔχαναν ὁλότελα. Μὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι; Τ' ἀφεντικά του; Πῶς θὰ καμάρωναν ποὺ θὰ εἶχαν ἕνα πράσινο σκύλο! Καὶ θὰ πήγαινε νὰ κάνῃ βόλτα σ' ὅλη τὴ γειτονιά, νὰ τὸν ἔβλεπε κι' ὁ κύρ-Νικόλας ὁ μπακάλης ποὺ ἔλεγε πῶς ἦταν κλέφτης καὶ τοῦ εἶχε πάρει λέει μιὰ μέρα ἕνα φελλὶ μπακαλιάρο. Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν ψεύτη! Κι' αὐτὸς μόλις ποὺ τὸ εἶχε μυριστεῖ. Τώρα ὅμως νὰ δοῦμε τί θὰ ἔλεγε.

Ὡστόσο ὁ Κωστάκης εἶχε πάει κι' εἶχε φέρει τὸν ντενεκὲ μὲ τὴ λαχανιὰ λαδομπογιὰ ποὺ ἔβαφε χτὲς ὁ μάστορης τὸν τοῖχο τῆς σκάλας. Καὶ τὸ μασκάρεμα ἄρχισε. Στὴν ἀρχὴ ἡ μπογιὰ δὲν ἔπιανε. Τὸ πινέλο κολλοῦσε πάνω στὶς τρίχες κι' ἔκανε μόνο ποῦ καὶ ποῦ πράσινους λεκέδες. Στὸ τέλος ὅμως ἔστρωσε. Καὶ ὁ Ἀζὸρ ἔγινε πράσινος ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια. Μὲ τί καμάρι κοιτάχτηκε στὸν καθρέφτη! Κι' ὁ ἴδιος δὲν ἐγνώρισε τὸν ἑαυτό του καὶ παρ' ὀλίγο νὰ γαυγίσῃ.

Κι' ὅταν σὲ λίγο βγῆκε στὸ δρόμο, νόμιζε πὼς ὅλος ὁ κόσμος ἦταν δικός του. πὼς ὅλοι αὐτὸν ἐκοίταζαν. Κι' αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Πρῶτος ἔβαλε τὶς φωνὲς ὁ Μίμης τοῦ κὺρ Θανάση τοῦ ἐμποράκη.

— Μωρὲ παιδιά! Ἕνας σκύλος πράσινος! Ἕνας σκύλος μασκαράς!

—Ἔ, ἔ, ἄρχισαν τἄλλα παιδιὰ νὰ φωνάζουν. Ἕνας σκύλος πράσινος! Νὰ τοῦ δέσουμε ἕναν ντενεκὲ στὴν οὐρά του.

Καλέ, τί ἔλεγαν; Αὐτὸ ἦταν ἐντελῶς ἀλλοιώτικο ἀπ' ὅ,τι ἐπερίμενε. Νὰ τοῦ δέσουν ντενεκέ; Ἔβαλε τὴν οὐρά του μέσ' στὰ πόδια του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Καὶ τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν ἀπὸ πίσω του καὶ σὲ λίγο οἱ πέτρες καὶ οἱ λεμονόκουπες ἔπεφταν σὰ βροχὴ στὴν πλάτη τοῦ καϊμένου τοῦ Ἀζόρ.

(Ἀκολουθεῖ) **ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ**

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἂν κάθεσαι στὴ θέση σου,
κανεὶς δὲ σὲ σηκώνει.

***

Βόηθα με νὰ σὲ βοηθῶ,
Νάνεβοῦμε τὸν γκρεμνό.

***

Ἀναβε τὸ λυχνάδι σου,
προτοῦ νὰ σ' εὕρ' ἡ νύχτα.

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Τὸν πλησίασε, ποὺ λέτε, ἡ Ἀράπα καὶ τὸν χτύπησε φιλικὰ μὲ τὸ πόδι της. Ἤθελε νὰ παίξουν!

Ὁ κακόμοιρος ὁ κόντε-Πίπης προσπαθεῖ ν' ἀνταποκριθῇ. Τὴ χτυπᾷ κι' αὐτὸς μὲ τὸ χέρι του, μουγγρίζει σὰν ἀρκούδα, κάνει ὅ,τι μπορεῖ. Ἀλλὰ ποῦ! Δὲν ξέρει **νἀρκουδιζῃ** καλά, εἶναι πολὺ ἀρχάριος σ' αὐτὴ τὴν τέχνη. Καὶ τὸ παιχνίδι γίνεται σὲ λίγο... σοβαρό.

Ποιὸς ξέρει τί κακὸ λόγο εἶπε, χωρὶς νὰ θέλῃ, τῆς Ἀράπας μὲ τὸ μούγγρισμά του· (γιατὶ μήπως ξέρει τὴ γλῶσσα της; μουγγρίζει κι' ὅ,τι βγεῖ!) Κι' ἐκείνη πειράχτηκε, μούγγρισε μὲ θυμὸ καὶ τὸν ἄρπαξε μὲ τὰ μπροστινά της σὰ νἄθελε νὰ τὸν ρίξῃ κάτω, νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

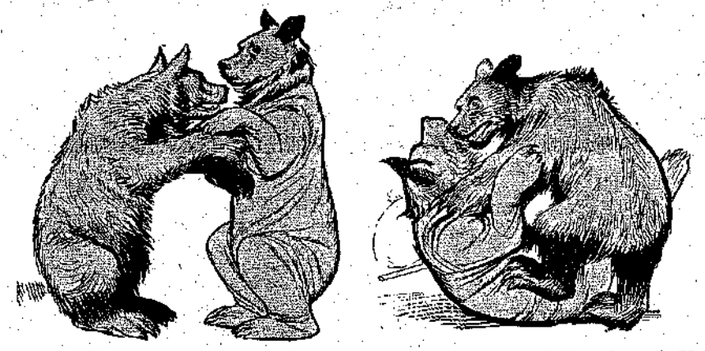

Δὲν παίζουν πιὰ τώρα· παλέβουν ἀληθινά.

Ἡ Ἀράπα, πολὺ πιὸ δυνατή, κάνει καλὰ τὴν ψευτοαρκούδα, τὴ ρίχνει, τὴ σφίγγει, τὴ γραντζουνίζει, τὴ δαγκάνει...

Ὁ δυστυχισμένος ὁ κόντε-Πίπης ἱδρώνει καὶ ξεϊδρώνει, λαχανιάζει, ἀγκομαχᾷ καὶ νομίζει πὼς ἦρθε ἡ τελευταία του ὥρα...

Ἀλλὰ καθὼς κυλιέται κεῖ στὴν ταράτσα τοῦ πύργου, νοιώθει κοντά του τὸ ξύλινο μανίκι μιᾶς μεγάλης σιδερένιας δράνας.

Εἶναι ἡ σωτηρία!

(Ἀκολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

"ΕΥΤΥΧΙΑ!,,

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΟΣ μου φίλος μπῆκε στὸ γραφεῖο μου μὲ πολὺ ἀλλοιώτικο ὕφος. Καὶ μόλις τὸν ρώτησα πῶς αὐτὸ καὶ τί τρέχει, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτάκι καὶ μοῦ εἶπε:

— Διαβάστε αὐτὸ τὸ παράξενο γράμμα ποὺ ἔλαβα σήμερα!

Τὸ διάβασα. Ἦταν γραμμένο γαλλικά, μὲ γραφομηχανή, ἀνυπόγραφο. Κι' ἔλεγε:

«Ἀθῆναι, 29 Ἰουνίου 1926,

«Εὐτυχία!

«Ἔλαβα πρὸ ὀλίγου αὐτὸν τὸν κρῖκο. Θέλω νὰ τὸν μεταβιβάσω, γιὰ νὰ μὴν κοπῇ ἡ ἁλυσίδα τῆς Εὐτυχίας, ποὺ τὴν ἄρχισε ἕνας Ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς κι' ἔχει κάνει τρεῖς φορὲς τὸ γύρο τοῦ κόσμου.

«Ἀντιγράψατε αὐτὸ τὸ γράμμα 9 φορὲς καὶ στείλτε το σ' ὅσους θέλετε τὸ καλό τους, ἐντὸς 24 ὡρῶν. Μὴ διακόψετε τὴν ἁλυσίδα, γιατὶ ὅποιος τὸ κάμῃ, θὰ πάθῃ κακό. Σημειώστε ὅτι αὐτὴ ἡ προφητεία ἀλήθεψε πολλὲς φορὲς ὡς τώρα. Εὔχομαι νὰ μὴ συμβῇ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σᾶς.»

Ἐκράτησα μὲ κόπο τὴ σοβαρότητά μου καὶ ρώτησα τὸ μικρό μου φίλο τί θέλει: νὰ τοῦ μεταφράσω τὸ γράμμα ἢ νὰ τοῦ πῶ τί πρέπει νὰ κάνῃ;

—Ὄχι, μοῦ εἶπε, τὸ κατάλαβα. Πρέπει νὰ κάμω ἀμέσως 9 ἀντίγραφα καὶ νὰ τὰ στείλω σὲ 9 ἀγαπητά μου πρόσωπα. Ἀλλὰ γιὰ τί; πρὸς ποῖο σκοπό; Τί εἶναι αὐτὴ ἡ ἱστορία; Ἀλήθεια, ψέμματα, φάρσα, κοροϊδεία, παιχνίδι, σοβαρό; Αὐτὸ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω...

—Ξέρω κι' ἐγώ;.. Ἐσὺ τί νομίζεις;

— Θὰ ἐνόμιζα πῶς εἶναι παιχνίδι. Ἀλλὰ μοῦ εἶπαν πῶς τέτοια γράμματα, ἑλληνικὰ καὶ γαλλικά, κυκλοφοροῦν κατὰ χιλιάδες καὶ μυριάδες. Πολλοὶ ἔχουν λάβει ἀπὸ δυὸ κι' ἀπὸ τρία. Γιὰ νὰ καταγίνονται λοιπὸν τόσοι ἄνθρωποι, νὰ κοπιάζουν, νὰ ξοδεύουν,— τί κοστίζουν σήμερα 9 γράμματα, χαρτὶ καὶ ταχυδρομικά; — λέω μὴν εἶναι τίποτα σοβαρό...

— Καλά. Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε ὕστερα. Πές μου τώρα, ἐσὺ τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς;

— Νὰ σᾶς πῶ. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα νὰ πετάξω αὐτὸ τὸ γράμμα χωρὶς νὰ κάμω τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ποὺ λέει. Ἔπειτα ὅμως συλλογίστηκα: Θὰ διακόψω τὴν ἁλσίδα τῆς Εὐτυχίας! Κι' ἂν, ἀλήθεια, πάθω τίποτα κακό; Κι' ἡ μητέρα μου, ποὺ τὴ ρώτησα, μοῦ εἶπε: «Ποῦ ξέρεις; Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, κάνε το.» Συγχρόνως σκέφθηκα κι' ἕν' ἄλλο: Μερικοὶ φίλοι μου, ἂν καὶ τοὺς ἀγαπῶ καὶ θέλω τὸ καλό τους, εἶναι ἀρκετά... κοὐτὰ παιδιά. Ἂν τοὺς ἔστελνα λοιπὸν ἀπὸ ἕνα τέτοιο γράμμα, θὰ εἶχα ὕστερα νὰ γελῶ: τί θἄκαναν, τί θἄλεγαν!

—Ὥστε θὰ γράψῃς;..

— Ναί... λέω δηλαδή... δὲν τἀποφάσισα ἀκόμα.

—Ἔ, λοιπὸν αὐτὸ εἶναι! Καὶ σοβαρό, καὶ παιχνίδι. Σοβαρὸ τὸ κάνει ἡ πρόληψη, ἡ δεισιδαιμονία, ἡ ἀμφιβολία, τὸ «ποῦ ξέρεις». Καὶ παιχνίδι τὸ κάνει ἡ σκέψη πῶς μπορεῖ νὰ γελάσουμε. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι στὸν κόσμο εἶναι καὶ δεισιδαίμονες, εἶναι καὶ παιχνιδιάρηδες. Νά, σὰν καὶ σένα ποὺ φοβᾶσαι τώρα μὴν πάθῃς κακό, μὰ ποὺ θέλεις καὶ νὰ γελάσῃς μὲ μερικοὺς φίλους σου. Γι' αὐτὸ τέτοια γράμματα κυκλοφοροῦν ἄπειρα ἀπὸ χρόνια. Κι' ἐγὼ ἔχω λάβει ὡς τώρα πολλά. Εἶναι μιὰ παλιά, πολὺ παλιὰ ἐφεύρεση...

— Ἤθελα νἄξερα ποιὸς τὴ βρῆκε! φώναξε ὁ μικρός μου φίλος ποὺ εἶχε φαιδρυνθεῖ πιά.

—Ἡ Ἱστορία δὲν ἀναφέρει τὄνομά του. Ὥστε δὲν ξέρουμε ἂν ἦταν ἁπλῶς παιχνιδιάρης, (*φαρσὲρ* ποὺ λένε οἱ Γάλλοι,) ἢ μισότρελος ἀπὸ δεισιδαιμονία. Ὁπωσδήποτε ὁ τρόπος εἶναι ἔξυπνος, πρακτικός, καὶ θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ ἕναν καλύτερο σκοπό.

— Παραδείγματος χάρη;

— Νά, γιὰ τὸ μνημεῖο τοῦ Πολέμη! Φαντάσου, νὰ λαβαίνῃ κανεὶς ἕνα γράμμα ποὺ νὰ λέῃ περίπου τ' ἀκόλουθα: «Τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως ἐνεργοῦν ἔρανο γιὰ νὰ στηθῇ ἡ προτομὴ τοῦ Πολέμη. Ἂν εἶστε ἄνθρωπος φιλόκαλος, θὰ στείλετε ἀμέσως μιὰ δραχμὴ στὸ γραφεῖο τοῦ Περιοδικοῦ, ὁδὸς Εὐριπίδου 38, καὶ συγχρόνως θὰ κάμετε 9 ἀντίγραφα τοῦ παρόντος καὶ θὰ τὰ στείλετε σὲ 9 φίλους σας, φιλόμουσους σὰν καὶ σᾶς. Ἂν δὲν εἴσθε, τότε μὴν κάμετε τίποτα καὶ μὲ συγχωρεῖτε ποῦ σᾶς ἐνόμισα γιὰ τέτοιον». Ἔ, τί λές;

— Ἀ, τί ὡραία ἰδέα! χειροκρότησε ὁ μικρός μου φίλος. Θὰ τὴ βάλω σ' ἐνέργεια ἀμέσως! Θὰ στείλω ἀπὸ ἕνα τέτοιο γράμμα σὲ 9 φίλους μου. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς θὰ στείλῃ σὲ ἄλλους 9, ποὺ γίνονται 81... αὐτοὶ σὲ ἄλλους 9...

— Στάσου, τὸν ἔκοψα. Ὁ λογαριασμὸς εἶναι γνωστός. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ μποροῦσαν νὰ μαζευτοῦν... τρία ἑκατομμύρια! Νομίζεις ὅμως πῶς ἡ «ἁλυσίδα» θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀδιάκοπη;..

—Μὰ βεβαιότατα! Γιὰ ἕνα τέτοιο σκοπό. Καὶ ποιός;..

—Ἐδῶ λοιπὸν εἶσαι γελασμένος. Λείπει, βλέπεις, ἡ δεισιδαιμονία, τὸ μυστήριο, λείπει καὶ τὸ ἀστεῖο. Τὸ γράμμα σου δὲν θὰ γράφῃ ἀπὸ πάνω «εὐτυχία», οὔτε θὰ μπορῇ νὰ τὸ στείλῃ κάνεις σὲ κάποιον γιὰ νὰ γελάσῃ. Νὰ εἶσαι βέβαιος λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ κάνῃ τὸ «γύρο τοῦ κόσμου» οὔτε μιὰ φορά. Ὁπωσδήποτε μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς.

— Τρέχω! φώναξε ὁ μικρός μου φίλος, ποὺ εἶχε ξεχάσει πιὰ τὸ ἄλλο γράμμα...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μιὰ μέρα, στὸν κῆπο, ὅπου εἶχαν μεγάλο συμβούλιο ὁ Νταρζαντόν, ὁ Χίρς κι' ὁ Λαμπασσέντρ, ὁ τελευταῖος αὐτὸς φώναξε τοῦ Τζάκ:

—Ἔλα δῶ, μικρέ!

Ὁ Τζάκ ἐπλησίασε κάπως ἀνήσυχος, γιατὶ ποτὲ σχεδὸν ὁ πατριός κι' οἱ φίλοι του δὲν τοῦ μιλοῦσαν.

— Ποιὸς ἔκανε τὴν παγίδα γιὰ τοὺς σκίουρους, ποὺ εἶδα κεῖ πέρα στὴ μεγάλη καρυδιά;

Ὁ Τζάκ ἐχλώμιασε, γιατὶ ἐνόμισε πῶς θὰ τὸν μαλώσουν. Μὰ ἐπειδὴ δὲν ἔλεγε φέμματα, ἀποκρίθηκε:

—Ἐγώ.

Πραγματικῶς, ἡ Σεσίλη ἤθελε ἕνα σκίουρο ζωντανὸ κι' ὁ Τζάκ, μὲ σύρματα καὶ μ' ἕνα ἐξυπνότατο μηχανισμό, δικό του, εἶχε κάνει τὴν παγίδα ἐκείνη, ποὺ ἂν δὲν ἔπιασε ἀκόμα κανένα σκίουρο, μποροῦσε ὅμως νὰ πιάσῃ.

— Καὶ τὴν ἔκανες μόνος σου, χωρὶς νἄχῃς μοντέλο;

— Χωρὶς νἄχω μοντέλο, ἀποκρίθηκε δειλὰ ὁ Τζάκ.

—Ἀ, μ' αὐτὸ εἶναι ἔκτακτο! φώναξε ὁ τραγουδιστὴς γυρίζοντας στοὺς ἄλλους. Αὐτὸ τὸ παιδὶ γεννήθηκε μηχανικός! Τὸ ἔχει στὸ αἷμα του. Εἶναι τὸ ἔνστικτο, τὸ τάλαντο, τὸ φυσικὸ δῶρο!

— Ναί, ναί, συμφώνησε κι' ὁ Νταρζαντόν.

— Τὸ φυσικὸ δῶρο εἶναι τὸ πᾶν! πρόσθεσε κι' ὁ Χίρς.

Καὶ χωρὶς ν' ἀσχοληθοῦν πιὰ μὲ τὸν Τζάκ, ἐξακολούθησαν τὴν ὁμιλία τους.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὅμως, στὴν ταράτσα, ἔγινε μεγάλη συζήτησι.

— Μάλιστα, κοντέσσα μου! ἔλεγε ὁ Λαμπασσέντρ στὴν Ἴδα, σὰ νἄθελε νὰ τὴν πείσῃ γιὰ μιὰν ἀλήθεια ποὺ ἐκείνη τὴν ἀμφισβητοῦσε ἀκόμα. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος εἶναι ὁ ἐργάτης! Ἡ ἀριστοκρατία πέρασε καὶ πάει. Ἡ ἀστικὴ τάξη περνᾷ. Τώρα εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ ἐργάτη. Σήμερα τὸν περιφρονεῖτε. Ἀλλὰ μετὰ εἴκοσι χρόνια αὐτὸς θὰ κυβερνᾷ τὸν κόσμο!

—Ἔχει δίκιο! εἶπε ὁ Νταρζαντὸν σοβαρά.

—Πολὺ δίκιο! ἐπρόσθεσε κι' ὁ Χίρς.

Ὁ Τζάκ, ποὺ πολλὲς φορὲς εἶχε ἀκούσει τὶς σοσιαλιστικὲς παρλαπίπες τοῦ Λαμπασσέντρ καὶ τὶς βαριόταν, ἀπόψε τὶς ἄκουγε μὲ συγκίνηση, σχεδὸν μὲ τρόμο. Γιατὶ ἄραγε; Προαισθανόταν τίποτα κακό; Καταλάβαινε πῶς θὰ ξεσποῦσαν στὸ κεφάλι του;.. Μ' ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ; Τί σχέση εἶχαν;

Κι' ὅμως!..

Ὁ Λαμπασσέντρ ἔκανε τώρα μιὰ θελκτικὴ εἰκόνα τῆς ἐργατικῆς ζωῆς.

—Ἀ τί ἀνόητος ποὺ ἤμουν νὰ τὴν ἀφήσω! ἔλεγε. Πῶς τὸ μετανοιώνω! Πῶς θἄθελα, ἂν ἦταν τρόπος, νὰ ξαναγινόμουν ἐργάτης!

Καὶ τοὺς διηγόταν πῶς στὰ νιάτα του ἦταν σιδηρουργὸς στὰ μεγάλα ἐργοστάσια τοῦ Ἰντρέ. Τότε τὸν ἔλεγαν ἁπλῶς Ρουντίκ, γιατὶ τὸ Λαμπασσέντρ τὸ πῆρε ὕστερα γιὰ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο, ἀπὸ τὄνομα τοῦ χωριοῦ του, ἑνὸς μεγάλου χωριοῦ στὶς ὄχθες τοῦ Λείγηρα. Καὶ θυμόταν τὶς ὄμορφες ὧρες ποὺ εἶχε περάσει κοντὰ στὸ ἀμμώνι, γυμνὸς ὡς τὴ μέση, χτυπώντας ρυθμικὰ τὸ πυρωμένο σίδερο μαζὶ μὲ καλοὺς συντρόφους.

—Ἀ, ὅσο ἀξίζει γιὰ μένα αὐτό! Εἶναι ἡ καλύτερή μου ἀνάμνηση!..Ἰδέστε δῶ!

Καὶ σηκώνοντας ὡς τὸν ὦμο τὸ μανίκι τοῦ πουκαμίσου του, ὁ τραγουδιστὴς ἔδειχνε στὸ πελώριο τριχωτό του μπράτσο ἕνα μεγάλο στίγμα κόκκινο καὶ γαλάζιο, ποὺ εἰκόνιζε δυὸ σφυριὰ διασταυρωμένα μέσα σ' ἕνα στεφάνι ἀπὸ δρυόφυλλα καὶ μὲ τὴν ἐπιγραφὴ γύρο-γύρο: ***Ἐργασία κι' Ἐλευθερία!*** Ὤ, πῶς καμάρωνε αὐτὸ τὸ στίγμα, τὸ ἀνεξάλειπτο! Μόνο ποὺ τὸν ἐμπόδιζε στὸ θέατρο νὰ παίζῃ ξεμπράτσωτος ὅταν ὁ ρόλος τὸ ἀπαιτοῦσε.

Ἀλλὰ τί τὸν ἔννοιαζε! Φτάνει ποὺ τὸ εἶχε! Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ τὸν τράβηξαν ἀπὸ τὴν ἐργασία του, ἐπειδὴ ἔτυχε νἀκούσῃ ἕνας θεατρώνης τὸ ***ντό*** του! Εἴδεμὴ θἄταν σήμερα κι' αὐτὸς σὰν τὸν ἀδελφό του τὸν Ρουντίκ, ἀρχιεργάτης ἀτὸ σιδηρουργεῖο τοῦ Ἰντρέ, μὲ λαμπρὸ μισθό, κατοικία, θέρμανση, φωτισμὸ χάρισμα καὶ σύνταξη γιὰ τὰ γεράματα.

—Ὡραῖο εἶναι βέβαια, ἔλεγε δειλὰ ἡ Ἴδα. Πρέπει ὅμως νἄχῃ κανεὶς δύναμη γιὰ νἀντέχῃ σὲ τέτοια ζωή. Σεῖς ὁ ἴδιος δὲν ἐλέγατε μιὰ μέρα πῶς ἡ δουλειὰ αὐτὴ εἶναι πολὺ βαρειά, πολὺ κουραστική;

— Ναί, κουραστική, ὄχι ὅμως γιὰ ἕναν γερό, καλοδεμένο. Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς τὸ πρόσωπο, ***περὶ τοῦ ὁποίου ὁ λόγος,*** ἔχει ὅλα τὰ σωματικὰ προσόντα.

— Γι' αὐτὸ μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ, συμφώνησε κι' ὁ γιατρὸς Χίρς.

Ἡ Ἴδα ὅμως εἶχε ἀκόμα ἀντιρρήσεις. Γι' αὐτὸ ὁ Νταρζαντὸν θύμωνε μαζί της κι' οἱ ἄλλοι προσπαθοῦσαν νὰ τὴν πείσουν:

—Ἀφήστε, κυρία!.. Εἶναι ὡραῖο!.. Εἶναι ὅ,τι χρειάζεται!.. Θὰ ἰδῆτε!..

Τὶς ἀκόλουθες ἡμέρες δὲν ξαναμίλησαν γιὰ τίποτα. Ὁ Τζὰκ ὅμως παρατηροῦσε μιὰν ἀλλαγὴ στοὺς τρόπους τῆς μητέρας του μαζί του: Τὸν κοίταζε, τὸν φιλοῦσε πιὸ συχνὰ ἀπὸ πρῶτα, τὸν κρατοῦσε κοντά της καὶ τὸν ἔσφιγγε σὰ νὰ φοβόταν μὴ τὸν χάσῃ, μὴ τῆς τὸν πάρουν... Κι' αὐτὸ τὸν ἀνησυχοῦσε ἀκόμα περισσότερο, γιατὶ ἄκουγε καὶ τὸν Νταρζαντὸν νὰ λέῃ στὸν Ριδὰλ μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο:

—Γιατρέ, φροντίζουμε γιὰ τὸ μαθητή σας... Σὲ λίγο θὰ μάθετε τἀνέα. Κι' ἐλπίζω νὰ μείνετε πολὺ εὐχαριστημένος!

«—Πλησίασε, μικρέ!» (Σελ. 257, στ. γ'.)

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος γύριζε σπίτι του χαρούμενος:

— Τοὺς ἄνοιξα τὰ μάτια, ἔλεγε στὴ γυναίκα του. Θὰ στείλουν τὸ παιδὶ σὲ κανένα σχολεῖο. Ἔ, κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ.

Θ'

«Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μυθιστόρημα!»

Μιὰ Κυριακὴ πρωΐ, λίγην ὥρα ἀφοῦ ἔφθασε τὸ τραῖνο τῶν δέκα μὲ μιὰ μεγάλη παρέα Ρατέδων, ὁ Τζάκ, ἐνῷ παραφύλαγε κανένα σκίουρο στὴν παγίδα του, ἄκουσε τὴ μητέρα του νὰ τὸν φωνάζῃ. Ἡ φωνή της, ἀλλοιωτική, σοβαρή, ἐπίσημη, ἐρχόταν ἀπὸ πάνω, ἀπὸ τὸ σπουδαστήριο. «Σήμερα λοιπόν!..» συλλογίστηκε ἀμέσως ὁ Τζάκ. Κι' ἀνέβηκε μὲ τρόμο τὴ στριφτὴ σκαλίτσα.

Βρῆκε τὸν ποιητὴ καθισμένο στὴν καρέκλα μὲ τὴν ἀψηλὴ ράχη, μπροστὰ στὸ τραπέζι του, καὶ περιστοιχισμένο ἀπὸ τὸ Λαμπασσέντρ καὶ τὸν γιατρὸ Χίρς ποὺ στεκόνταν ὄρθιοι δεξιὰ κι' ἀριστερά, κι' ἀκόμα ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Μπερζέλιου καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλους. Ἡ μητέρα του στεκόταν παράμερα, κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο.

— Πλησίασε, μικρέ! εἶπε ὁ Νταρζαντόν.

Κι' ἡ φωνή του ἦταν τόσο σκληρή, τόσο ἀλύγιστη, ποὺ θἄλεγες πῶς μιλοῦσε ἡ ἴδια του ἡ καρέκλα:

—Σοῦ εἶπα πολλὲς φορές, μικρέ, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μυθιστόρημα. Βλέπεις πῶς ζῶ ἐγώ, πῶς ἀγωνίζομαι στὴν πρώτη γραμμή, χωρὶς νὰ μὲ καταβάλλῃ οὔτε ὁ κόπος οὔτε ἡ ἀρρώστεια. Ἦλθε λοιπὸν ἡ σειρά σου νὰ κάμῃς τὸ ἴδιο καὶ σύ. Γιατὶ τώρα πιὰ εἶσαι ἄντρας.

Ἄντρας... δώδεκα μόλις χρονῶν!

—Πρέπει νὰ μᾶς ἀποδείξῃς ὅτι δὲν ἔχεις μόνο μπέϊ, ἀλλὰ καὶ νοῦ καὶ καρδιά. Σάφισα ἐλεύθερο ἕνα χρόνο νἀναπτυχθῇς, νὰ δυναμώσῃς νὰ ξυπνήσῃς. Συγχρόνως σὲ παρακολουθοῦσα, σὲ μελετοῦσα. Καὶ τώρα γνώρισα καλὰ τὶς κλίσεις σου, τὶς ἱκανότητές σου, τὴν ἰδιοσυγκρασία σου. Σύμφωνα μ' αὐτά, ἔκαμα γιὰ σένα, γιὰ τὸ συμφέρο σου, γιὰ τὸ μέλλον σου, ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε. Τὸ εἶπα καὶ τῆς μητέρας σου ποὺ εἶναι σύμφωνη. Καὶ σὲ φώναξα σήμερα, γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀνακοινώσω.

—Ὡραία! ὡραία! ἐπιδοκίμαζαν οἱ Ρατέδες, καπνίζοντας τὶς πίπες τους.

Κι' ἀφοῦ δέχτηκε τὰ συγχαρητήρια τῶν πλησιέστερων, ὁ ποιητὴς ἐξακολούθησε:

—Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ θἀκούσῃς, θὰ σὲ πληροφορήσῃ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο λόγο. Διάβασέ τη, σὲ παρακαλῶ, Λαμπασσέντρ.

Μὲ μεγάλη σοβαρότητα, ὁ τραγουδιστὴς ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴ τσέπη του ἕνα γράμμα χωριάτικο, κακοδιπλωμένο καὶ κακοσφραγισμένο καί, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρία ὑπόκωφα ***ντό***, ἄρχισε νὰ διαβάζῃ μὲ στόμφο: (Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΒΡΟΧΗ

Θεέ μου, στεῖλε μιὰ βροχίτσα,
μιὰ βροχή, μιὰ σιγανή,
γιὰ ν' ἀνθίσουν τὰ λιβάδια,
νὰ φυτρώσουν τὰ σιτάρια,
νὰ μεθύσουν τ' ἀμπελάκια,
νὰ χαρπίσουν σταφυλάκια.
Μπάρες μπάρες τὰ νερά
στὰ χωράφια τὰ ξερά,
κάθε σταλαγμὸ ἕνα ναγάρι,
κάθε κλῆμα ἕνα πιθάρι,
καὶ στοὺς κάμπους μας χαρές,
οἱ βραγιές μας νοστερές,
τὰ κρασιά μας σὰ νερό,
τὰ γεννήματα σωρό,
γιὰ νὰ χαίρονται οἱ φτωχοί,
βάνοντάς τα στὸ σακί,
νὰ βογκᾷ ὁ μυλωνάς,
καὶ νὰ σκάῃ ὁ ἀλευρᾶς.

(Λαϊκό. Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Τραγούδια καὶ Παιχνίδια.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΛΙΝΟΥΛΑ

2. Ἡ Λινούλα λυπημένη

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 136]

Στὸ δημόσιο κῆπο ἡ Λινούλα βλέπει μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση τὰ παιδάκια ποὺ παίζουν, ποὺ τρέχουν, ποὺ θορυβοῦν, ποὺ κάνουν ἄμετρες τρέλλες. Τὸ ἀγνό της βλέμμα τὰ παρακολουθεῖ παντοῦ καὶ νοιώθει ἕνα τέτοιο ἐνδιαφέρο γιὰ τὰ παιχνίδια τους, τὸ ἴδιο σὰ νὰ λάβαινε καὶ κείνη μέρος σ' αὐτά. Εἶναι ὅμως παράξενο πῶς ἡ Λινούλα δὲ σκέφθηκε ποτὲ τὴ; πῶς θἄταν ὡραῖο, ἂν καὶ κείνη μποροῦσε νὰ τρέξῃ μαζί τους, ν' ἀναμιχθῇ μὲ τὸν τρελλὸ κόσμο αὐτό, νὰ κρυφτῇ στὰ δρυσερὰ σύδεντρα τοῦ κήπου. Ὄχι, τέτοιο πράμμα δὲ σκέφτηκε, οὔτε ἐπιθύμησε ποτέ. Εἶναι τόσο εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ ζωή της, τέτοια ὅπως τὴ γνώρισε ὡς τώρα, ὥστε ποτὲ ἡ σκέψη πῶς μποροῦσε νὰ ἔχῃ καὶ κάτι ἄλλο, δὲν ἤρθε νὰ βασανίσῃ τὸ μικρό της κεφαλάκι. Οὔτε τῆς πέρασε ἀπὸ τὸ μυ λό της ἡ ἰδέα νὰ συγκρίνῃ τὸν ἑαυτό της μὲ τἄλλα παιδιά. Ὅλα γύρω της τῆς φαινόνταν πολὺ ἁπλά, πολὺ φυσικά, πολὺ ὄμορφα, ἔτσι ὅπως εἶναι, ὅπως τὰ βλέπει. Καὶ τὸ νὰ βλέπῃ τὰ πλασματάκια ἐκεῖνα, τόσο μικρά, τόσο γλυκά, τόσο χαριτωμένα σὰν κι' αὐτή, νὰ παίζουν, νὰ τρέχουν, χτυπώντας μὲ δύναμη στὸ χῶμα τὰ μικρὰ ἀεικίνητα πόδια τους, ἐνῷ αὐτὴ μένει ἀκίνητη πάντα στὸ ἁμάξι της, χωρὶς οὔτε βῆμα νὰ κάνῃ, τῆς φαίνεται τὸ φυσικότερο πρᾶμμα τοῦ κόσμου.

Τώρα εἶν' ἡ ἀλήθεια, πὼς τὰ παιδιὰ κοιτάζουν πάντα τὴ Λινούλα μὲ μεγάλη περιέργεια. Λένε καὶ κάτι λόγια ἀλλοιώτικα, δείχνοντάς τη μὲ τὸ δαχτυλάκι τους, ποὺ ἡ μικρούλα ὅμως δὲν τὰ καταλαβαίνει. Καὶ δὲν περιορίζονται ὡς αὐτοῦ. Προσπαθοῦνε μὲ κάθε τρόπο νὰ πλησιάσουν τὸ ἁμαξάκι, γιὰ νὰ δοῦνε ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀσάλευτη μικρή. Ἡ ντροντὰ ὅμως εἶναι κεῖ κι' ἐμποδίζει τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ πλησίασμα. Γιατὶ τὰ παιδάκια, μὲ τὰ λόγια τους τὰ ἀφελῆ κι' ἄσκεφτα, θὰ μποροῦσαν ἴσως

κι' ἄλλες, προπάντων Γαλλικά κι' Ἰταλικά.

Κι' ἄλλος κομήτης στὸ Διαπλασιακὸ δρίζοντα: ἡ *Σαπφώ*, Μ' αὐτὴ τὴ φράση ἀρχίζει τὸ γράμμα της. "Ας ἔχῃ ὅμως χάρη ποὺ προβιβάστηκε μὲ ἄριστα στὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου...

Τὸ ἴδιο καὶ τὸ *Αἰγόκλημα*, ποὺ προβιβάστηκε μὲ 8 στὴν Γ'. Νὰ ἰδῶ τώρα θὰ μοῦ γράφῃ πιὸ συχνά;... Ὁ «σαρδόνιος γέλως» τῶν ἀρχαίων, ἀπὸ τὸ ρῆμα «σαίρω», εἶναι ἐκεῖνος ποὺ γίνεται μὲ «σεσηρότα», δηλαδὴ μισοανοικτὰ χείλη, ἑπομένως ἀνόρεκτος, προσποιημένος, βεβιασμένος καὶ σαρκαστικός. Κατ' ἄλλους παράγεται ἀπὸ τὸ «Σαρδώ», γιατί σ' αὐτὴ τὴ νῆσο φυτρώνει τὸ «βατράχιον», ἕνα φαρμακερὸ φυτὸ ποὺ προξενεῖ σπασμωδικὸ γέλιο. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλες ἐξηγήσεις.

Κρινοσπαρμένη Ἀμμουδιά, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ἰδανισμέ, Πράσινε Παλιάτσε, Ἰωάννη Καζολέα, Μαρουσιωτάκι, καλά μου παιδιά, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ ξεσπαθώματά σας. Λυποῦμαι μόνο ποὺ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει σήμερα νὰ παντήσω πιὸ ἐκτενῶς καὶ στὰ τόσο ὁμορφα γραμματάκια σας. "Ας εἶναι, ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ θυμώσετε καὶ γρήγορα νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν κάτιθὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Βάρκα τοῦ Κανάρη, Φερφιρῖκος, Φιλόσοφη, Αὔγῃ, Συρανώ, Ἀθάμας, Λευκὸς Ἀστήρ, Αὔρα τοῦ Εὐξείνου, Μυρωμένη Ἄνδρος, Ἀνδριώτης, Σκλάβα Βασίλισσα, Κρητικὸ Προσκοπάκι, Ζήνων Κασιμάτης* καὶ *Γέρω-Δῆμος*.—Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια. Σὲ μερικὰ μερικῶν θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Στὸ ἐρχόμενο ἐπίσης θὰ μιλήσω καὶ γιὰ κομμάτια Σ. Σ. Σ. ποὺ ἐδιάβασα.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22—23 ΧΙΛ.

71ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Ἐπανόρθωσις: Εἰς τὸ 68ον Δελτίον τοῦ 29ου φύλλου, ἡ εἰσφορὰ τοῦ «*Ἰδανισμοῦ*» δρ. 22,50 εἶναι τοῦ *Χρίστου Μ. Ματρακίδη*, καὶ ἀπὸ παρεξήγησιν ἀπεδόθη εἰς τὸν «*Ἰδανισμόν*», ποὺ ἁπλῶς εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ μεταβιβάσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα μαζὶ μὲ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς τοῦ μικροῦ μας φίλου.

Γεώργιος Δ. Σουρῆς	Δρ.	6.60
«Δέων»	»	25.—
Δανάη καὶ Ἰω Ἀλ. Σταυροπούλου	»	50.—
Ἕλλη Ε. Λεοντίδου	»	5.—
«Μυρωμένη Ἄνδρος» καὶ «Δροσούλα τῆς Ἄνδρου»	»	25.—
«Πονεμένη Ψυχή»	»	8.—
«Ὀδυσσεύς»	»	5.—
«Κατεργάρης»	»	2.—
Μιχ. Ο. Δέφνερ	»	2.—
Προηγούμενοι εἰσφοραὶ κατὰ τὸ 70ον Δελτίον (Ἴδε φύλ. 31ον)	Δρ.	18.185.80
Ἐν ὅλῳ μέχρι 6/7/26	»	18.314.40

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόριά καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα, κ. (;). Ἄστρο τῆς Ἀγάπης, ἀ. (βρέστε με). Δροσερὸ Ἀεράκι, κ. (ΑΚ). Μυρωμένη Ἄνδρος, κ. (ΜΓ). Δροσούλα τῆς Ἄνδρου, κ. (ΜΓ). Ἀνδριώτης, ἀ. (ΙΝΔ). Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, κ. (ΕΚ). Ὡραία Ἰνδοπούλα, κ. (μὲ θέλετε;). Ὡραία Ἑλληνίς, κ. (τελειόφοιτος). Αὐγερινός, ἀ. (ΕΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Δόκιμος Ἀρτανιάν, ἀ. Πεπρωμένον, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μιχ. Δέφνερ* (νὰ μοῦ γράψῃς ὅσο συχνὰ θέλεις· ὡραῖα κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες·) *Χρυσάκανθον* (μὴν ἀμφιβάλλῃς! σὰν τὸν ἄσωτον υἱόν...) *Ἑλληνόπαιδα* (αὐτὸ μόνον ἦταν ἐλεύθερο·) *Σπῦρον Ἄννινον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἰρίδα* (γειά σου! περιμένω γράμμα σου ἀπὸ κεῖ·) *Αἱματοβαμμένην Δόξαν* (οὔτε περιοδικὸ ἔλαβα, οὔ ε ἀγγελία· γι' αὐτό·) *Ζουλεΐκαν* (ἔλαβα τὸ δελτάριό σου ἀπὸ τὸ Βόσπορο· μὲ γειὰ τὸ πρῶτο μπάνιο!) *Διγενῆ Ἀκρίταν* (δὲν τὸ παρακολουθῶ καὶ δὲν ξέρω·) *Πονεμένην Ψυχὴν* («Τερέζαν Βάρμα - Δακόστα» ἔστειλα. προηγουμένη ἐπιστολὴ ὅταν ληφθῇ, θὰ ἐκτελεσθῇ·) *Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην* κτλ. κτλ.

Νανόταν, Δροσερὸ Ἀεράκι, Μάριον Μερσίνην (ἔστειλα·)

Παιδὶ τῆς Ὀλυμπίας, Λευκὸν Ἀστέρα, Ἀθάμαν, Συρανώ, Μυρίνην, Μιχαὴλ Δέφνερ (Π. Πνεύματα καὶ κομμάτια σας γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. ἔλαβα· θὰ τὰ διαβάσω κι' αὐτὰ μὲ τὴ σειρά των, ἀλλὰ δὲν δέχομαι πιά.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 *Ἰουλίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 227 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 10 Σεπτεμβρίου)

496. *Λεξίγριφος*

Τὸ πρῶτο μου ρητικό,
Τἄλλο μου γεωμετρικό·
Τὰ δυὸ μαζὶ στὸ Αἰγαῖο
Κάνουν νησάκι ὡραῖο

Δρόσος Χλόης

497. *Συλλαβόγριφος*

Γιὸς τοῦ Ἰακὼβ τὸ πρῶτο μου,
Ἀόριστο εἶναι τἄλλο·
Καὶ ποιητὴ στὸ σύνολο
Ξένο θὰ ἰδῆς μεγάλο. Τρυγονάκι

498. *Στοιχειόγριφος*

Πόλη τῆς Ἑλλάδος εἶμαι
Καὶ κοντὰ σὲ λίμνη κεῖμαι,
Βγάλε τώρα τὸ κεφάλι,
Ἀλλαξέ μου τὸ λαιμό,
Κι' Ἐπιστήμη εὐθὺς προβάλλει
Μάθημα σοφό, τερπνό.

Σγουρόμαλλη

499. *Στοιχειοτονόγριφος*

Πόλη περσικὴ τὸν τόνο
Κι' ἕνα γράμμα της ἀλλάζει
Καὶ μεγάλο κερασφόρο
Στὴ στιγμὴ μᾶς παρουσιάζει.

Κεραυνός

500. *Τρίγωνον*

* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * * * = Χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας
* * * = Ἀρχαῖος θεὸς
* * = Αἰσθητήριον
* = Ἄνθη
* = Φωνῆεν

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ

501. *Σιδηρόδρομος*

Σ***Σ***Σ***Σ***Σ***Σ
Μεγάλη νῆσος — Φυσικὸν φαινόμενον Πολυμαθὴς — Ἀρχαῖος ληστὴς — Τροφὴ ζώων.

(Τὸ τελικὸν κάθε λέξεως εἶναι καὶ ἀρχικὸν τῆς ἑπομένης.)

Βιολέττα τοῦ Βουνοῦ

502-506. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κόπος, ἅρμός, ἀκμή, νόθος, ἔθνος.

Ἀγριεμένος Ὠκεανός

507. *Ποικίλη Ἀκροστιχίς*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Συνομοταξίαν ζώων, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἀντιπρόσωπον αὐτῆς:

1, Θεὸς τῆς θαλάσσης· 2, Ἀπαραίτητον εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ζῶα· 3, Ἀστερισμὸς κι' ἐπιγγελματίας· 4, Βασίλισσα, μήτηρ δυστυχής· 5, Εἶδος νέου τηλεγράφου.

Μιχαὴλ Ο. Δέφνερ

508. *Φωνηεντόλιπον*

πς - βστ - τ - γλσσ - τ
σζ - τν - κφλ - τ

Δημ. Γ. Γιαμουγιάννης

509. *Γρῖφος*

M
Οἱ M M κρασί
Εἶναι πόλις τ'
Εἶναι πόλις M M ἄς
M

Ἄγγελος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

510. *Calembours*

Quel est le rapport entre une métropole (Paris par exemple), un ours blanc et Amundsen?

Θυραγγοστάγγος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 17

241. Ἀκακία (ἄ! κακία.)—242. Φάληρον - τάληρον.—243. Ἄργος. ἀργός.—244. Τὸ ἁλάτι.

245.
Τ Δ Α
Ε Δ Ι
Ν Ρ Τ
Β Ε Ν Ε Τ Ι Α
Β Ι Δ
Α Ο Ο
Ε Σ Σ

246-250. Διὰ τοῦ ζεύγους ΣΚ: *σκάφη, σκύμνος, δίσκος, βόσκω, σκόρος*, —251-255. *Τολμίδης, Χαρικλῆς, Δανιήλ, Διόδωρος, Ἐκβάτανα*.—256. Διὰ τοῦ Α: *Ἀγάπα τὰ καλὰ πράγματα*. — 257. Τεῖχος ξύλινον ἀπόρθητον τελέθειν. — 258. *Τὰ φάρμακα εἶναι πικρά*. (Ταῦ, ἅρμα, Κάτν ἐπὶ κρᾶ.)

259. AN-NI-VER-SAI-RE
NI-CO-TI-NE
VER-TI-GE
SAI-NE
RE

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

"Οσοι ἔλῃξε ἡ συνδρομή των, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

"Οσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

"Οσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν, πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10 διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρία τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκλογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμη δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—463)

Φαντομᾶ, ἀπέτυχες οἰκτρότατα. (Σημ. Διαπλ.: Βεβαιότατα. Δὲν εἶναι ὁ Σορέντης). Ἐπιφλάσσομαι. Ἀπόγονος Ὀδυσσέως=Καραντζῆς. ΖΙΓΚΟΜΑΡ

(ΚΣΤ'—464)

Πρωτομαΐνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες. Σὲ λίγο ἀρχίζει πόλεμος. Τρέμετε...

ΑΕΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΚΣΤ'—465)

Βράχε, Χανουμάκι, Κυρὰ Κυραλίνα, Γελασίνα, Σκανδαλιάρα, Φλογίτσα, Βιολέττα, Ἀριστοκράτισσα, νὰ περιμένω Μ. Μ. Σας; (Δ/σις: ΚΣΤ' 433). Νανόταν

(ΚΣΤ'—466)

Η ΕΚΑΒΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ εὐχαριστεῖ τὰ Διαπλασόπουλα γιὰ τὰ Μ. Μ. καὶ κόβει τὴν ἀλληλογραφία της.

(ΚΣΤ'—467)

«ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

Πανταχοῦ Παρών, Μάγισσα, Λέλια, Κρινάκι, Ἀφρισμένο Κῦμα, Φιλόσοφη, Μέλισσα, Τζέννυ, Μορέλλα, ἐλπίζοσμε νὰ τιμήσετε τὸ ψυχὸ διαγωνισμό μας (ΚΣΤ' 367).

(ΚΣΤ'—468)

Διαπλασόπουλα, συγχαρῆτε τὴν ὁμάδα τοῦ «Φαραώ» διὰ τὴν νίκην της. Συλλυπηθῆτε τὴν Ὁμάδα τοῦ «Ἐδουάρδου» διὰ τὴν ἥτταν της. Ἐγκήθη ἡ Ὁμάς τοῦ «Ἐδουάρδου» διότι τὰ παλληκάρια της ἦσαν χονδρὰ καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα. Ἀούσαα... Ἐδουάρδε μικρέ.

ΓΟΥΙΛΕΜΟΣ ΤΕΛΛΟΣ

(ΚΣΤ'—469)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΓΝΩΣΤΩΝ

Φαντομᾶ, γράψε· Δ/σις (ΚΣΤ' 235).—Πῆτερ Πᾶν, (Μασουρίδη), ἔχεις μούτρα καὶ μιλᾶς;—«Παλιάτσοι», θέλετε νὰ πᾶτε ὅπως οἱ «Ἀνώνυμοι;»—«Ἀφανεῖς», ὁ Ὀκτάρης μετεβλήθη σὲ ὀκτάρια. Περιμένομεν ἀνακαλύψεις. — Ζιγκομάρ, μπράδοοο!!! ὡραῖαι αἱ ἀνακαλύψεις!!! εἶσαι μιαφὸς ἀκόμη νὰ τὰ βάλῃς μὲ «Ἀγνώστους», τ' ἀκοῦς;;;—Σημ. Διαπλ. Λάθος αἱ ἀνακαλύψεις.

(ΚΣΤ'—470)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους. Κι' ἀρχίζω: Τρελεκάτσικο, Κρινοσπαρμένη Ἀμουδιά = Καλοκαίρη, Ἀφρόλουστη=Λεονταρίδου, Βάτραχος—Ζαμάνος, Φωτεινὸς=Σαντορναῖος, Βρέστε με. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

(ΚΣΤ'—471)

Ἀιμίλιε Ἐαρινέ, ἀκόμη θὰ περιμένω; Θεσσαλονίκη 5/7/26. ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΣΤ'—472)

Τρέμετε τὸν Κατεργάρην. Ὀδυσσεὺς=Κοσμάνταρος. «Παλιάτσοι» προσέχετε. Ἑλληνόπαι, συμμαχοῦμε; ΚΑΤΕΡΓΑΡΗΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ